

ORZECZNICTWO TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO ZBIÓR URZĘDOWY

Seria B

Warszawa, dnia 7 listopada 2019 r.

Pozycja 201

POSTANOWIENIE z dnia 23 lipca 2019 r. Sygn. akt Ts 136/18

Trybunał Konstytucyjny w składzie:

Piotr Pszczółkowski,

po wstępnym rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym skargi konstytucyjnej S.Z. w sprawie zgodności:

art. 28 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) w zakresie, w jakim nie przewiduje:

- „możliwości wniesienia zażalenia do sądu drugiej instancji na wydane przez sędziego przewodniczącego składu postanowienie w przedmiocie odmowy rozpoznania sprawy w rozszerzonym składzie ławniczym,
- rozpoznania wniosku w pierwszej instancji przez inny skład jak sędzia już wyznaczony do rozpoznania sprawy”,

z art. 45 ust. 1, art. 78 i art. 176 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 oraz art. 32 ust. 1 w związku z art. 45 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej,

p o s t a n a w i a:

odmówić nadania dalszego biegu skardze konstytucyjnej.

UZASADNIENIE

1. W skardze konstytucyjnej, wniesionej do Trybunału Konstytucyjnego 12 września 2018 r. (data nadania), S.Z. (dalej: skarżący) wystąpił z żądaniem przytoczonym w komparycji niniejszego postanowienia.

2. Skarga konstytucyjna została wniesiona w związku z następującym stanem faktycznym.

Sąd Rejonowy w P. rozpoznaje sprawę skarżącego o sygn. akt [...]. Obrońca skarżącego 8 lutego 2018 r. złożyła wniosek o rozpoznanie sprawy w składzie poszerzonym (jeden sędzia i dwóch ławników) wskazując w uzasadnieniu na szczególną wagę i zawartość sprawy (16 tomów akt głównych i 277 tomów załączników, 222 świadków). Sąd Rejonowy, na podstawie art. 28 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.; dalej: k.p.k.), postanowieniem z 5 kwietnia 2018 r. nie uwzględnił wniosku obrońcy. Skarżący wniósł w imieniu własnym zażalenie na to postanowienie. Następnie Sąd Rejonowy w P. zarządzeniem z 11 maja 2018 r. odmówił przyjęcia zażalenia na postanowienie sądu z 5 kwietnia 2018 r.

3. Skarżący uważa, że sąd, odmawiając na podstawie art. 28 § 3 k.p.k., rozszerzenia składu orzekającego w jego sprawie, naruszył prawo do zaskarżania orzeczeń i decyzji wydanych w pierwszej instancji w związku z konstytucyjną zasadą co najmniej dwuinstancyjnego postępowania sądowego, prawo do sprawiedliwego i jawnego rozpatrzenia sprawy przez niezależny, bezstronny i niezawisły sąd oraz prawo do równego traktowania przez władze publiczne.

Trybunał Konstytucyjny zważył, co następuje:

1. W myśl art. 79 ust. 1 Konstytucji każdy, czyje konstytucyjne wolności lub prawa zostały naruszone, ma prawo, na zasadach określonych w ustawie, wnieść skargę do Trybunału Konstytucyjnego w sprawie zgodności z Konstytucją ustawy lub innego aktu normatywnego, na podstawie którego sąd lub inny organ administracji publicznej orzekł ostatecznie o jego wolnościach, prawach lub obowiązkach określonych w Konstytucji.

Skarga konstytucyjna jest nadzwyczajnym środkiem ochrony konstytucyjnych wolności lub praw, którego merytoryczne rozpoznanie uwarunkowane zostało spełnieniem przesłanek wynikających zarówno z art. 79 ust. 1 Konstytucji, jak i z ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2016 r. poz. 2072, ze zm.; dalej: u.o.t.p. TK).

Zgodnie z art. 61 ust. 1 u.o.t.p. TK skarga konstytucyjna podlega wstępnemu rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym, podczas którego Trybunał bada, czy odpowiada ona określonym przez prawo wymaganiom, szczególnie tym, które wynikają z Konstytucji, a także, czy nie zachodzą przesłanki, o których mowa w art. 53 ust. 1 u.o.t.p. TK.

2. Przedmiotem skargi konstytucyjnej jest art. 28 § 3 ustawy z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks postępowania karnego (Dz. U. z 2018 r. poz. 1987, ze zm.) w brzmieniu:

„§ 3. Ze względu na szczególną zawilóść sprawy lub jej wagę sąd pierwszej instancji może postanowić o jej rozpoznaniu w składzie trzech sędziów albo jednego sędziego i dwóch ławników”.

Skarżący kwestionuje zaskarżony przepis w zakresie, w jakim nie przewiduje możliwości wniesienia zażalenia do sądu drugiej instancji na wydane przez sędziego przewodniczącego składu postanowienie w przedmiocie odmowy rozpoznania sprawy w rozszerzonym składzie ławniczym, oraz w zakresie rozpoznania wniosku w pierwszej instancji przez inny skład niż sędzia już wyznaczony do rozpoznania sprawy.

Podniesiona przez skarżącego kwestia powstała w związku z nieuwzględnieniem wniosku pełnomocnika skarżącego o rozpoznanie sprawy karnej w składzie poszerzonym.

3. Analiza skargi konstytucyjnej oraz dołączonych do niej dokumentów wskazuje, że zaskarżony przepis nie był podstawą merytorycznego rozstrzygnięcia, przesądzającego o konstytucyjnych wolnościach lub prawach skarżącego.

Wskazane w skardze konstytucyjnej orzeczenie dotyczy sprawy wypadkowej względem postępowania głównego i nie stanowi ostatecznego rozstrzygnięcia, o którym mowa w art. 79 ust. 1 Konstytucji.

4. Jednocześnie zarówno *petitum* skargi konstytucyjnej, jak i zawarta w jej uzasadnieniu argumentacja wskazują, że sformułowane zarzuty dotyczą braku odpowiednich, zdaniem skarżącego, rozwiązań prawnych.

Kwestionowanie przyjętych przez ustawodawcę rozwiązań bez powiązania z ostatecznym rozstrzygnięciem opartym na zaskarżonych przepisach możliwe jest tylko w ramach tzw. kontroli abstrakcyjnej, inicjowanej przez konstytucyjnie określone podmioty.

5. W związku z tym, że zaskarżony przepis nie stanowił podstawy merytorycznego rozstrzygnięcia w sprawie skarżącego ani nie miał zastosowania przy rozstrzyganiu indywidualnej sprawy co do *meritum*, nie może stanowić przedmiotu skargi konstytucyjnej.

Z powyższych względów Trybunał Konstytucyjny postanowił jak w sentencji.

POUCZENIE

Na podstawie art. 61 ust. 5 u.o.t.p. TK skarżącemu przysługuje prawo wniesienia zażalenia na powyższe postanowienie w terminie 7 dni od daty jego doręczenia.